

Capítol 1

La pregària

De veritat us dic, qui li digui a aquesta muntanya, alça't i tira't al mar, sense dubtar.-ne gens ni mica al seu cor, ans creient que el què ha dit, passarà; us asseguro que li serà concedit. Per això us dic, tot el que demaneu a la pregària, creieu que ja ho heu rebut, i serà vostre.

El vostre Pare sap el que us cal, abans no li demaneu.

Crist Jesús

- 1 La pregària que reforma el pecador i guareix el malalt és
3 una fe absoluta que Déu ho pot tot, una comprensió espiritual
de Déu, i un amor desidentificat de si mateix.* Malgrat el que
hom pugui dir o pensar d'aquest tema, jo parlo per
experiència. Pregar, vetllar i treballar, de braceta de la
6 immolació de si mateix, són els mitjans que la gràcia de Déu
ens ha fet a mans per a l'acompliment de tot el què s'ha fet
amb succés per la Cristianització i la salut de la humanitat.
- 9 El pensaments inexpressats no li passen per alt a la Ment
divina. El desig és pregària. I no hi podem perdre res en posar
a les mans de Déu els nostres desitjos, a fi que puguin ser
12 afaïçonats i exaltats abans no agafin cos en paraules i en fets.

* A l'original: "unselfed love". El sentit d'"unselfed" a l'original vol dir sense personalitat ni caràcter humans, sense el jo humà. La traducció "si mateix", doncs, fa esment de la personalitat humana.

1 Quins són els motius de la nostra pregària? Preguem per a
ser més bons o fer bé als qui ens escolten, per a il.luminar
3 l'infinit o ser escoltats pels homes? Ens fa cap bé la pregària?
Sí, el desig que brolla afamat de justícia és beneït pel nostre
Pare, i no torna amb les mans buïdes.

Motius justos

6 Déu no és empès per l'expressió de lloances a fer més del
què ja ha fet, ni pot l'Infinit fer altra cosa que donar amb
escreix tot el bé, puix Ell és Amor i Saviesa immutables.
9 Podem fer molt per nosaltres amb pregàries humils i fervents,
però el Tot-Aimant no ens en fa la mercè simplement pel fet
d'haver-Lo honorat de paraula, puix Déu ja ho sap tot.

Deïtat immutable

12 La pregària no pot canviar la Ciència de l'ésser, però ens
mena a harmonitzar-nos-hi. La bonesa ateny la demostració
de la Veritat. No n'hi ha prou de demanar a Déu que ens salvi.
15 El simple hàbit de pledejar la nostra causa davant la Ment
divina, com hom pledeja amb un ésser humà, perpetua la
creença que Déu està humanament circumscrit, un error que
18 posa pals a les rodes al creixement espiritual.

Déu és Amor. Li podem demanar de ser més? Déu és
intel.ligència. Podem informar la Ment infinita d'alguna cosa
21 que no compregui ja perfectament? Esperem canviar la
perfecció? Demanarem a la deu que ja raja a desdir, i aboca
més del què acceptem, que ens en doni més? El desig
24 inexpressat ens acosta realment a la deu de tota l'existència i
de tota benaurança.

El raser de Déu

27 Demanar a Déu que *sigui* Déu és una repetició vana. Déu
és "el mateix ahir, avui i per sempre;" i el Qui és

1 immutablement just fa sempre allò que és just sense que
calgui fer-n'hi memòria. La saviesa de l'home no és prou per a
3 fer-lo digne d'aconsellar Déu.

Qui es posaria dret davant d'una pissarra, i li pregaria al
principi de les matemàtiques que resolgués el problema? La
6 regla ja és establerta, i la nostra tasca és trobar-ne la solució.
Li demanarem al Principi diví de tot el bé que faci la seva
feina? La Seva feina ja és feta, i només hem de servir-nos de
9 la regla de Déu per a rebre'N la benedicció que ens fa bons
de treballar per la nostra salvació.

L'Ésser Diví ha de ser reflectit per l'home, -altrament l'home
12 no és la imatge i semblança del Qui és pacient, tendre i
veritable, del "Tot adorable;" però capir Déu és la tasca de tota
l'eternitat, i demana la consagració absoluta del pensament,
15 de l'energia i del desig.

Que en són de corcades les nostres concepcions de la
Deïtat! Admetem teòricament que Déu és bo, omnipotent,
18 omnipresent, infinit, i després mirem de fer aclariments a
aquesta Ment infinita. Implorem un perdó immerescut i una
efusió liberal de benediccions. N'estem realment agraïts del
21 bé que ja hem rebut? Aleshores farem fruitar les benediccions
que se'ns han donat, i ens farem dignes de rebre'n més.
L'agraïment és molt més que una expressió verbal. L'acció
24 expressa més agraïment que la paraula.

Si la Vida, la Veritat i l'Amor, no desvetllen dins nostre un
agraïment pregon, i tanmateix remerciem a Déu les Seves
27 benediccions, no som sincers i ens mereixem el blasme
esmolat que els nostre Mestre féu dels hipòcrites. En aquesta
cas, l'única pregària acceptable és posar-se el dit als llavis i
30 fer memòria de les benaurances que ja hem rebut. Mentre el
cor roman allunyat de la Veritat i de l'Amor diví, no podem

Matemàtiques espirituals

**Desagraïment entelat
per la pregària**

1 amagar el desagraïment de vides eixorques.

3 Allò que més ens cal és la pregària del desig fervent de
créixer en gràcia, pregària expressada per la paciència, la
humilitat, l'amor i les bones obres. Guardar els manaments del
6 Mestre i seguir-ne l'exemple, és el veritable deute que hi tenim
i l'única prova vàlida del nostre agraïment per tot el què ha fet.
No n'hi ha prou del culte extern per a expressar l'agraïment
sincer que ve del cor, puix Ell mateix digué: "Si m'estimeu,
9 guardeu els meus manaments."

Pregàries efectives

12 El maldar diari per a ser sempre bons és pregària constant.
Els motius d'aquesta pregària són revelats per les
benediccions que hi van de bracet, benediccions que, ni que
no siguin reconegudes de viva veu, testifiquen que som
dignes de seure a la taula de l'Amor.

15 Demanar simplement que poguem estimar Déu no ens el
farà estimar mai; però el desig sincer de ser més bons i més
sants, expressat per l'estar a l'aguait quotidià i el maldar per a
18 fer-nos més i més nostre el caràcter diví, ens emmotllarà i ens
afaiçonarà de cap i de nou fins que ens desvetllem a la Seva
imatge. Assolim la Ciència del Cristianisme demostrant la
21 naturalesa divina; però en aquest món pervers, la bonesa
"serà bescantada," i és amb paciència que assolirem
l'experiència.

Estar a l'aguait, un requisit

24 La pregària audible no pot acomplir mai les obres de la
comprensió espiritual regeneradora; tanmateix la pregària
silent, la vetlla i l'obediència pietosa ens fa bons de seguir
27 l'exemple de Jesús. Les pregàries llargues, la superstició i els
credos escapcen les ales poderoses de l'amor, i abillen la
religió de formes humanes. Tot allò que materialitza l'adoració,

Veritable pietat

1 ajorna el creixement espiritual de l'home i no li deixa demostrar el seu poder sobre l'error.

3 El marriment d'haver fet el mal és només un pas vers la reforma, i el més senzill. L'altre gran pas que la saviesa ens exigeix és la prova de la nostra sinceritat, -és a dir, la reforma.

6 És per això que hem d'encarar les circumstàncies. La temptació ens convida a repetir l'ofensa i el patiment és la conseqüència del què hem fet. I serà sempre així fins que aprenquem que la llei de la justícia no fa descomptes i que hem de pagar "fins el darrer ral." "Seràs mesurats" amb la mesura que facis servir," i aquesta mesura serà curulla i "sobreïxirà."

Marriment i reforma

9 Tant sants com pecadors reben del tot la seva paga, però no sempre en aquest món. Els deixebles del Crist es begueren la seva copa. El desagraïment i l'encalç l'ompliren a vessar; però Déu aboca la riquesa del Seu amor sobre l'enteniment i els afectes, donant-nos cada dia la fortalesa que ens cal. Els pecadors floreixen "com un arbre verd a tocar de l'aigua," però mirant enllà, el Salmista en veu el final, -la destrucció del pecat pel patiment.

15 La pregària no es pot fer servir com un confessorari per anul·lar el pecat. Aquesta mena d'error posaria pals a les rodes a la veritable religió. El pecat és perdonat només quan és destruït pel Crist, -la Veritat i la Vida. Si la pregària nodreix la creença que el pecat és absolut, i que l'home esdevé més bo només pel fet de pregar, la pregària és un mal. El qui pecca sense aturador, perquè es pensa que està perdonat, es torna més pervers.

El pecat humà, anul·lat

21 Un apòstol diu que el Fill de Déu (el Crist) vingué a "destruir les obres del diable." Hauríem de seguir el nostre diví Exemplar, i cercar la destrucció de totes les obres del mal, error i malaltia incloses. No podem escapolir-nos de la pena

Allò que és diabòlic, destruït

1 que va de bracet del pecat. Les Escripures diuen, que si
neguem el Crist, "Ell també ens negarà."

3 L'Amor diví redreça i governa l'home. Els homes poden
perdonar, però només aquest Principi diví reforma el pecador.
Déu no està separat de la saviesa que ens atorga. Hem de fer
6 valer els talents que ens dóna. Implorar-Ne el perdó perquè
hem fet malament la nostra feina o perquè no l'hem feta,
implica la vana suposició que només hem de demanar perdó,
9 i que tot seguit, som lliures de tornar a repetir l'ofensa.

Fer patir per culpa del pecat, és la manera de destruir el
pecat. Tot pretès plaer del pecat produirà més patiment que el
12 plaer que genera, fins que la creença en la vida material i el
pecat sigui destruïda. Per assolir el cel, l'harmonia de l'ésser,
hem de capir-Ne el Principi diví.

15 "Déu és Amor." No podem demanar res més, no podem
mirar més enlaire, no podem anar més lluny. Afigurar-se que
Déu perdona o castiga el pecat, segons si En cerquem o no la
18 clemència, és entendre malament l'Amor i fer de la pregària
una vàlvula de seguretat per a escapolar-se de les
conseqüències del mal fer.

21 Jesús destapà i blasrà el pecat abans de foragitar-lo.
D'una dona malalta, en digué, que Satanàs l'havia lligada, i a
Pere li esbotzà: "m'escandalitzes." Jesús vingué a ensenyar i
24 a demostrar als homes com destruir el pecat, la malaltia i la
mort. De l'arbre eixorc, en digué: "Està maleït."

Molts creuen que un cert magistrat, que visqué al temps de
27 Jesús, deixà aquest testimoni: "La seva censura és terrible."
El potent llenguatge del Mestre confirma aquesta declaració.

Perdó i esmena

Clemència imparcial

Severitat divina

1 L'única afirmació polida que mai adreçà a l'error, fóu,
3 "Passa darrera meu, Satanàs." Les paraules que Jesús
6 d'imperatiu aquest llenguatge tan enèrgic. Renunciar a l'error
és privar el sentit material de les seves falses pretensions.

9 La pregària audible fa impressió; li dóna al pensament una
solemnitat i un enlairament momentani. Però se'n deriva cap
12 desfavorable el creixement espiritual, la ferma resolució i la
sana percepció dels requeriments Divins. Els motius de la
15 pregària verbal poden anar de bracet d'un desig massa gran
de reconeixement per a induir o encoratjar el sentiment
Cristià.

18 És la sensació física, no l'Ànima, la que genera els èxtasis i
les emocions materials. Si el sentit espiritual menés sempre
21 els homes, dels moments extàtics en brotarien experiències
més nobles i una vida més bona, amb més puresa i una
24 abnegació de si mateix més sincera. L'expressió cofoia de
sentiments fervorosos no fa mai un Cristià. Déu no és influït
pels homes. "L'orella divina" no és un nervi auditiu. És la Ment
que tot ho sent i que tot ho sap, que des de sempre i per
sempre sap tot el que li cal a l'home, i li forneix.

27 El perill de la pregària és que ens pot fer caure a la
temptació. Podem esdevenir hipòcrites involuntaris, tot
expressant desitjos que no són reals i consolant-nos al bell
mig del pecat pensant que ja n'hem fet l'objecte de la nostra
30 pregària, o amb la intenció de demanar-ne perdó algun altre
dia. La hipocresia és fatal per la religió.

Pregària audible

Mots emotius

Perill de la pregària audible

1 Una pregària verbosa li pot fornir al pecador una calmada
impressió d'autojustificació, ni que en faci un hipòcrita. No ens
3 hem de desesperar mai d'un cor honest; però no hi ha gaire
esperança pels qui només encaren la seva avolesa de tant en
tant, i després miren d'amagar-la. Les seves pregàries no
6 s'adiuen amb el seu caràcter. S'alien secretament amb el
pecat. D'aquests que només cerquen les aparences, Jesús en
digué que són com "sepulcres emblanquinats ... plens ... de
9 tota mena d'impureses."

Que en podem dir d'un home que malgrat ser aparentment
fervent i donat a la pregària, és impur i doncs, no és sincer? Si
12 assolís les alçades de la seva pregària, no en podríem dir res.
Quan sentim l'aspiració, la humilitat, l'agraïment i l'amor que
els nostres mots expressen, Déu els accepta; i és de savis no
15 provar d'entabanar-nos a nosaltres mateixos ni als altres
perquè "no hi ha res amagat que no s'hagi de revelar."
Declaracions i pregàries audibles s'assemblen a la caritat des
18 d'un punt de vista -que "tapen un munt de pecats." Preguar per
a esdevenir humils, per molt fervoroses que siguin les nostres
paraules, no sempre vol dir que realment en volguem ser. Si
21 ens allunyem del pobres, no estem a punt de rebre la
recompensa del Qui beneeix els pobres. Confessem que el
nostre cor és molt pervers i demanem que quedi nu davant
24 nostre, però, no en sabem ja més, d'aquest cor, que no en
voldríem fer veure als nostres germans?

Ens hauríem de mirar a nosaltres mateixos i adonar-nos de
27 quins són els afectes i les intencions del cor, puix només així
podem veure honestament qui som. Si un amic ens assenyala
un defecte, escoltem el reny amb paciència i fem cas del que
30 ens diu? No agraïm més aviat de "no ser com els altres

Aspiració i Amor

Escorcollar el cor

1 homes"? L'autora ha agraït molts anys que se li fessin els
retrets que es mereixia. El mal rau en el blasme que hom no
3 es mereix, -en la mentida que no fa cap bé a ningú.

La resposta d'aquestes dues preguntes és la pedra de toc
de qualsevol pregària: estimem més el nostre germà perquè
6 demanem d'estimar-lo? Anem a darrera del vell egoisme,
cofois perquè hem pregat demanant quelcom més bo, ni que
no donem cap prova de la sinceritat dels nostres prec
9 visquent de conformitat amb la nostra pregària? Si l'egoisme
ha fet lloc a la bonesa, esguardarem el nostre germà sense
egoisme, i beneïrem els qui ens maleeixen; però no arribarem
12 mai a acomplir aquest gran deure només pel fet de demanar-
ho. Tenim una creu per tragar abans de poder gaudir dels
fruits de la nostra esperança i de la nostra fe.

15 "Estimes el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota
la teva ànima, i amb tot el teu pensament?" Aquest manament
abasta molt, fins i tot la renúncia a les sensacions, als afectes
18 i a l'adoració material. Aquest és el Dorado de la Cristianitat.
Implica la Ciència de la Vida, i reconeix només l'autoritat
divina de l'Esperit, on l'Ànima ens governa, i on no hi ha ni
21 sentit material ni voluntat humana.

Estas a punt de deixar-ho tot pel Crist, per la Veritat, i ser,
doncs, comptat entre els pecadors? No! Realment desitges
24 assolir aquest estadi? No! Aleshores per què preguntes tant i
demanes d'esdevenir bon Cristià, si més t'estimes de no
fressar les mateixes passes del nostre benvolgut Mestre? Si
27 no vols seguir-ne l'exemple, per què preguntes de boca de
poder participar de la seva natura? La pregària congruent és
el desig de fer el bé. Pregar vol dir que desitgem caminar a la

Cim de l'aspiració

Religió pràctica

El calze del sacrifici

1 claror i que hi caminarem en la mesura que la rebem, ni que
sigui amb els peus ensangonats, i que, esperant pacientment
3 en el Senyor, deixem a les Seves mans la recompensa dels
nostres desitjos reals.

6 Cal que el món pervingui a la comprensió espiritual de la
pregària. Si som prou bons d'aprofitar-nos de la copa de les
penes terrenals de Jesús, Déu ens recolzarà quan les patim.
Fins que no estiguem divinament preparats i a punt de
9 beure'ns la seva copa, milions de vanes repeticions no
abocaran mai dins la pregària la unció de l'Esperit, que
demonstra el seu poder "pels miracles que hi van de bracet."
12 La Ciència Cristiana revela que cal vèncer el món, el dimoni i
la carn i destruir així tot l'error.

No n'hi ha prou de cercar. Cal maldar per a entrar. Els
15 assoliments espirituals obren la porta d'una comprensió més
enlairada de la Vida divina.

18 Una mena de culte al Tibet és arrossegar pels carrers un
molinet de pregàries, i aturar-se als portals tot desgranant-ne
una, per a guanyar una mica de xavalla. Però l'avantguarda
del progrés ha pagat pel privilegi de la pregària el preu de
21 l'encalçament.

L'experiència ens ensenya que no sempre rebem les
benediccions que demanem a la pregària. No capim prou bé
24 la deu ni les maneres i els mitjans de tota la bonesa i de tota
la benaurança, altrament rebríem certament allò que
demanem. Les Escripures diuen: "Demaneu i no rebeu,
27 perquè demaneu malament, delejant de sadollar les vostres
passions." No és sempre bo de rebre allò que desitgem i
demanem. En aquesta cas l'Amor infinit no respondrà el
30 nostre prec. Demanes saviesa per a ser misericordiós i no
punir el pecat? Doncs, "pregues malament." Si no fos castigat

**Pregàries fetes
maquinalment**

Demandar malament

1 el pecat es multiplicaria. La pregària de Jesús, “perdoneu els
nostres pecats,” especifica també les condicions del perdó.
3 Quan perdonà la dona adúltera, li digué, “Vés i no pequis
més.”

6 Un magistrat a voltes condona la pena, però potser no li fa
cap bé moral al criminal, i li estalvia, a tot estirar, només una
mena de càstig. La llei moral, que té el dret de condonar o de
codemnar, sempre exigeix als mortals el rescabament moral
9 abans de poder “pujar més enlaire.” Per a constrènyer aquest
progrés la transgressió de la llei va de bracet del puniment.

12 El simple perdó legal (i no n'hi ha d'altre, perquè el Principi
diví no perdona mai els nostres pecats o els nostres errors
fins que no són esmenats) deixa l'ofensor lliure de repetir
l'ofensa, si de fet, no ha patit ja prou per culpa del vici, que
15 s'hi hagi girat d'esquena amb fàstic. La Veritat no perdona
l'error, ans l'elimina de la manera més efectiva. Jesús patí per
culpa dels nostres pecats, no per anul·lar la sentència divina
18 contra els pecats que fem, ans perquè el pecat va
inevitablement de bracet del patiment.

21 Els precis fan a mans dels mortals només els resultats de la
seva pròpia fe. Sabem que el desig de santedat és el requisit
per a esdevenir sants; però si desitgem la santedat més que
res més, li sacrificarem tot. Cal que estiguem a punt de fer
24 aquest sacrifici si volem fressar segurs l'única via pràctica que
mena a la santedat. La pregària no pot canviar la Veritat
inalterable, ni pot, la pregària sola fer-nos capir la Veritat; però
27 la pregària, agafada de bracet del desig fervent i habitual de
conèixer Déu i fer la seva voluntat, ens menarà vers tota la
Veritat. No cal expressar aquest desig de paraula. És al
30 pensament i a la vida on s'expressa més bé.

Remissió de la pena

La Veritat anorrea l'error

Desig de santedat

1 "La pregària de la fe salva el malalt," diuen les Escriptures.
3 Quina és aquesta pregària que guareix? Simplement demanar
6 a Déu que guareixi els malalts no ens pot donar més
9 presència divina de la que hi ha sempre a l'abast. L'efecte
12 benèfic d'aquesta pregària pels malalts es fa sentir a la ment
15 humana, fent-la actuar més poderosament sobre el cos
mercès a una fe cega en Déu. Això, tanmateix, és només una
creença fent-ne fora una altra, -una creença del desconegut
foragitant una creença de malaltia. Allò que actua emparant-
se en una fe cega no és ni Ciència ni Veritat; ni és la
comprensió humana del Principi diví guaridor que es
manifestà a la vida de Jesús, les humils pregàries del qual
eren proclamacions conscients i pregones de la Veritat, -de la
semblança de l'home amb Déu, i de la unitat de l'home amb la
Veritat i l'Amor.

Pregària pels malalts

La pregària adreçada a un Déu corporal afecta el malalt
com ho fa un medicament, que no té cap poder per si mateix,
ans manlleva el seu poder de la fe i de la creença humana. El
medicament no fa res, perquè no té intel·ligència. És la
creença mortal, no el Principi diví o l'Amor diví, la que fa un
remei aparentment tòxic o guaridor.

El costum general de pregar pel guariment dels malalts es
recolza sobre una creença cega, quan, de fet, l'ajut hauria de
venir de la comprensió il·luminada. Els canvis de creences
poden anar fent la seva via indefinidament, però només són el
producte del pensament humà i no pas el fruit natural de la
Ciència Divina.

La Deïtat intercedeix a favor d'un adorador i refusa
d'ajudar-ne un altre que prega igual? Si els malalts es refan
perquè preguen o algú prega per ells a viva veu, només els
qui preguen (per ells o per altri) haurien de posar-se bons. A la
Ciència divina, on totes les pregàries són mentals, *tothom* pot

Amor imparcial i universal

1 valdre's de Déu com d'un "ajut que no manca mai a l'hora del
destret" L'Amor és imparcial i universal a les seves
3 adaptacions i dispensacions. És la font que raja i crida, "Veniu
tots els assedegats; veniu a les deus d'aigua viva."

A la pregària pública sovint anem més enllà de les nostres
6 conviccions, més enllà de l'actitud honesta del desig fervent.
Si dins el redós secret del cor no hi ha el deler abusador de
veure acomplert allò que demanem, i no maldem clarament
9 de pervenir-hi, les nostres pregàries són "repeticions buides"
com les dels pagans. Si els nostres precés són sincers,
treballem per assolir el què demanem; i el nostre Pare, que hi
12 veu dins del secret, ens recompensarà a la vista de tothom.
Els nostres desitjos poden ser sadollats simplement per què
els expressem públicament? Arribem més de pressa a l'oïda
15 omnipotent de paraula que de pensament? Fins i tot si la
pregària és sincera, Déu sap el què ens cal abans no en
diguem res a Ell o als nostres germans. Si agombolem els
18 nostres desitjos honestament, silenciosament i humilment,
Déu els beneirà i el risc d'anegar les nostres aspiracions reals
amb una torrentada de mots, serà minsa.

21 Si preguem a Déu pensant que és una persona corporal,
se'ns farà difícil de desempallegar-nos de les pors i dels
dubtes humans que van de bracet d'aquesta creença, i no
24 podrem copsar, doncs, les meravelles que acompleix l'Amor
infinít i incorpori, que ho pot tot. Per culpa de la ignorància
humana del Principi diví, l'Amor, el Pare de tot és representat
27 com un creador corporal; els homes es pensen doncs, que
només són purament físics, i no en saben res de l'home fet a
la imatge i semblança de Déu, ni de l'existència eterna i
30 incorpori de l'home. El món de l'error ignora el món de la
Veritat, orb pel què fa a la realitat de l'existència de l'home,
puix el món de les sensacions no en sap res de la vida que és
33 a l'Ànima, no pas al cos.

Exageracions públiques

Ignorància corporal

1 Si els sentits ens lliguen al cos i tenim l'omnipotència per
una persona material i corporal, a l'orella de la qual volem
3 arribar, no som "fora del cos" i a la "presència del Senyor" a
l'hora de demostrar l'Esperit. No podem "servir dos amos
alhora." "Ser a la presència del Senyor" no és tenir una fe o
6 un éxtasi purament emocional, ans capir i demostrar
veritablement la Vida que la Ciència Cristiana revela. "Ser a la
presència del Senyor," és obeir la llei de Déu, ser governat
9 absolutament per l'Amor diví, per l'Esperit, no pas per la
matèria.

Presència corporal

Esdevingues conscient ni que sigui un moment del fet que
12 la Vida i la intel·ligència són purament espirituals, que no són
ni a la matèria ni materials, -i el cos no dirà ni piu. Si pateixes
perquè et creus la malaltia, de cop et trobaràs bé. La tristesa
15 esdevé joia quan la Vida, la Veritat i l'Amor espirituals
controlen el cos. D'aquí l'esperança que dona la promesa de
Jesús: "El qui creu en mi, farà les obres que jo faig, ... perquè
18 me'n vaig al Pare," (perquè l'Ego és fora del cos, i a la
presència de la Veritat i de l'Amor). La pregària del Senyor és
la pregària de l'Ànima, no pas la del sentit material.

Consciència espiritualitzada

21 Del tot separada i a part del somni de la vida material, hi ha
la Vida divina, revelant la comprensió espiritual i la
consciència del domini que l'home té sobre tota la terra.
24 Aquesta comprensió foragita l'error i guareix els malalts, i si te
la fas teva, pots parlar "com el qui té autoritat."

27 "Quan preguis, entra dins la teva cambra sagrada, ajusta'n
la porta, i prega al teu Pare que és dins d'aquest redós secret;

1 i ton Pare, que veu tot el que és secret, et recompensarà a la vista de tothom.”

3 Així parlà Jesús. La cambra simbolitza el santuari de l'Esperit, que tanca la porta al sentit pecador, però hi deixa entrar la Veritat, la Vida i l'Amor. Closa a l'error, és oberta a la Veritat, i *viceversa*. El Pare dins del redós secret és invisible pels sentits físics, però sap totes les coses i recompensa tenint en compte els motius, no les paraules. 6 Per a entrar al cor de la pregària, cal que la porta del sentits enganyosos estigui closa. Els llavis han d'emmudir i el materialisme callar per a què l'home pugui fer audiència amb 9 l'Esperit, el Principi diví, l'Amor, que destrueix tot l'error. 12

Per a pregar bé, hem d'entrar dins del redós secret i ajustar-ne la porta. Hem de cloure els llavis i fer callar els sentits materials. Dins del tranquil santuari de les aspiracions sinceres, hem de negar el pecat i proclamar la totalitat de Déu. Hem de fer el determini d'agafar la creu, i tirar endavant, 15 el cor honest, tot treballant i vetllant per a trobar la Saviesa, la Veritat i l'Amor. Hem de “pregar sense aturador.” Aquesta pregària és contestada en la mesura que posem en pràctica 18 els nostres desitjos. El manament del Mestre és que preguem en secret i que les nostres vides siguin testimoni de la nostra sinceritat. 21

24 Els Cristians en fan la seva delícia de la bellesa i de l'abundor divines, que són invisibles i amagades del món. L'oblit d'un mateix, la puresa i l'afecte són pregàries constants. 27 La pràctica, no pas professions de fe, la comprensió, no pas les creences, arriben a l'oïda i a la mà dreta de la omnipotència i, en fan rajar, certament, infinites benaurances. 30 La fidelitat és el fonament d'una fe il.luminada. No podem rebre la santedat si no hi estem a punt.

Santuari espiritual

Invocació efectiva

Beneficència fiable

1 Un gran sacrifici de les coses materials ha de precedir
aquest discerniment espiritual avançat. La pregària més
3 enlairada no és simplement una pregària de fe, és
demostració. Aquesta pregària guareix la malaltia, i destrueix,
per força, el pecat i la mort. Destria la Veritat que és
6 impecable de la falsia del sentit pecaminós.

L'adoració més noble

El nostre Mestre ensenyà als seus deixebles una breu
pregària, que anomenem en honor seu, la pregària del
9 Senyor. El nostre Mestre digué, "Heus aquí com heu de
pregar," i tot seguit donà aquesta pregària que adreça totes
les necessitats humanes. És cert que hi ha dubtes entre els
12 erudits de la Bíblia de l'autenticitat de la darrera ratlla, que pot
ser un afegitó fet per un copista tardà, però això no n'afecta el
sentit substancial.

La pregària de JesuCrist

15 A la frase, "Deslliureu-nos de qualsevol mal," l'original hi diu
exactament, "Deslliura'ns del maligne." Aquesta interpretació
referma la nostra comprensió científica de la pregària, puix la
18 Ciència Cristiana ens ensenya que "el maligne," o l'únic mal,
és només un altre nom per la primera falòrnia i per tots els
mentiders.

21 Només en la mesura que ens enlairem per sobre de tota
sensualitat material i de tot pecat, podem assolir l'aspiració
que ve del cel i la consciència espiritual expressada a la
24 pregària del Senyor, que guareix instantàniament els malalts.

Deixeu-me donar-vos aquí el sentit espiritual de la Pregària
del Senyor tal com jo l'entenc:

27

Pare nostre que sou al cel,
El nostre Pare-Mare Déu, tot harmoniós.

30

Sigui santificat el vostre Sant Nom.
L'únic adorable.

33

Vingui a nosaltres el Vostre regne.
El Vostre regne ja és aquí; Vós sou sempre present.

- 1 Faci's la Vostra voluntat així a la terra com es fa al cel.
 Feu-nos saber que, -tant al cel com a la terra- Déu
3 *és omnipotent, suprem.*
- 6 Doneu-nos el nostre pa de cada dia,
 Doneu-nos la vostra gràcia pel dia d'avui;
 nodriu els nostres afectes afamats.
- 9 I perdoneu les nostres culpes així com nosaltres
 perdonem els nostres deutors.
 I l'Amor es reflecteix en l'amor;
- 12 I no ens deixeu caure a la temptació, ans
 deslliureu-nos de tot mal;
15 *I Déu no ens deixa caure a la temptació, ans ens deslliura*
 del pecat, de la malaltia i de la mort.
- 18 Perquè Vostre és el regne, el poder i la glòria, per sempre.
 Perquè Déu és infinit, poder absolut, Vida plena, Veritat, Amor,
 sobre tot, i Tot.